

Jazdci smrti II.

Luk zničenia

Michala Baránková

ZANDROS

Walské more

Olyrská pustatina

Meteoron

Targara

Welmyn

Rheisly ocean

Eldoray

Vallath

Eragon

Olyth

Argollan

Arjan

Mireanské more

Eldoray

Sabvina

Ehelen

Nerwyské lesy

ZANDROS

Jazdci smrti II.
Luk zničenia

Michala Baránková

Text copyright © Michala Baránková 2023

Map copyright © Michala Baránková

Korektor © Tomáš Čačko

Cover image © Anna Zvočová

ISBN 978-80-570-5280-7

Výslovnosť mien hlavných postáv a miest

Mená:

Nevaeh Arvensis

[Nívah Arvensis]

Aiden Ward

[Ajden Vard]

Dagen Gauwill

[Dagen Gavil]

Jaylen

[Džajlen]

Thaddeus

[Tadeus]

Clay

[Klej]

Genevieve

[Ženevív]

Eroiweth

[Erojvet]

Adrian Dux

[Ejdrijen Dax]

Deshawn

[Dešón]

Miesta:

Welmyr

[Velmir]

Jarlan

[Džarlan]

Rhochan

[Roehan]

Azkam

[Askam]

1

Pretočila som v ruke dýku a so zohnutými kolenami som okolo neho krúžila. Na tvárach sme mali rovnaký vražedný výraz. Urobili sme jeden okruh a vrhli sa na seba. Než som stihla zasiahnúť, podrazil mi nohou členok a spadla som na zem. S vyrazeným dychom som sa na pár sekúnd rozkašľala.

„Nedávala si pozor. Aké nečakané,“ prevrátil Aiden očami. Zazrela som naňho a znova som sa postavila.

„Šmykla som sa,“ pokúsila som sa o vysvetlenie a on prevrátil očami ešte raz.

„Ako chceš. Pokračujeme.“

Od našej cesty do Meteoronu ubehlo niekoľko týždňov. Z tej cesty si každý z nás odniesol plno zranení a niektoré nám zostanú ešte dlho pred očami. Naše telá zdobili jazvy ako pripomienka chvíľ, ktoré sme strávili v nebezpečnom prostredí, no aj toho, čo všetko sme prežili.

Zranené stehno mi kráľovskí lekári liečili takmer mesiac. Hodiny a dni plné bolesti a neutíchajúcej beznádeje. V kasárňach som sa po každom zranení modlila, nech mi na druhý deň zostane, aby som sa nemusela báť, že ma niekto odhalí. Keď som sa však v zdravotníckom centre na hrade budila takmer každú hodinu v bolestiach, prvýkrát mi nezáležalo na tom, či ma moje tajomstvo prezradí.

Za celé tie týždne sa moja noha nevyliečila tak rýchlo, ako zvykla. Osemnásť rokov ma zranenia obchádzali. Aj tie vážnejšie vďaka mojej zázračnej schopnosti liečiť sa vždy zmizli. Lenže tentoraz to tak nebolo.

Nikdy som nezistila, prečo ma šíp nepriateľa zranil viac, než by mal, ani či bol otrávený. Len som si domýšľala závery, ktoré mi však nikto nemohol potvrdiť, až som to z vyčerpania nechala tak. Bola som rada, že žijem.

Kým ja som nechcela pútať zbytočnú pozornosť, Thaddeus si ju užíval. Neustále pri ňom niekto bol a z jeho izby sa ozýval smiech. Nako-

niec sa ten starý dobrý Thaddeus vrátil a už nebol taký zraniteľný ako predtým. Dal sa do poriadku skôr než ja, a preto sa mi za to často posmieval.

„Dnes to bolo úbohé,“ povedal Aiden, keď sme skončili. Zadychčaná som sa naňho zamračila a dúfala, že sa mu večer niečo stane. *Niečo nepríjemné a bolestivé.*

„Aký učiteľ, taký tréning,“ odvrkla som. Zazrel na mňa, no už som sa ním nezaoberala a odišla som z tréningovej haly preč.

Posledné týždne som tam trávila priveľa času. Od rána do večera som trénovala, aby sa mi vrátila stratená sila. Mesiac ležania v posteli si vzal svoju daň, a preto som sa musela čo najrýchlejšie vrátiť do normálu. Niekedy so mnou trénoval aj Thaddeus, pretože aj ten potreboval veľa dohnať. Vtedy sa mi trénovalo lepšie ako s Aidenom, ktorý so mnou nemal ani štipku zľutovania. Presne to som potrebovala.

Keď som za ním krátko po vyliečení prišla, odmietol ma. Vyhodil ma dosť nechutným spôsobom. Preto som začala trénovať sama, no výsledky to neprinieslo. A potom sa jeden deň ukázal a odvtedy mi dával do tela omnoho viac ako Tolatrix za dvanásť rokov v kasárňach.

Prechádzala som cez záhradu a mierila naspäť do hradu. V tréningovej hale, ktorá patrila waldronom, som trávila väčšinu času a hradu som sa vyhýbala. No vždy, keď som mala nejaký čas, túlala som sa po chodbách a skúmala každú jednu chodbičku. Kedykoľvek sa mi to mohlo hodiť.

„Ahoj, Nev,“ oslovil ma niekto po ceste a ja som sa obrátila. Kráčal ku mne vysmiaty Dagen. Po boku mal Darwina a Malvina, ktorý bol tiež waldronom.

Za čas strávený na hrade som sa zoznámila so všetkými waldronmi. S niektorými som sa spriatelila a trávila s nimi čas a boli aj takí, ktorým som sa všemožne vyhýbala. Ako napríklad Darwin.

„Aiden z teba zase vymlátil dušu?“ spýtal sa s úsmevom Malvin. Pobavené som sa chytila lícnej kosti, na ktorej som určite mala podliatinu od jeho rany.

„Áno, dosť sa v tom vyžíva.“

„O tom nepochybujem,“ zasmial sa. „Rád som ťa videl, no musím ísť za Salvonom. Uvidíme sa na večeri?“ spýtal sa a pomaly cúval.

„Jasné,“ zakričala som a obrátila sa. „A čo vy? Idete tiež z tréningu?“ spýtala som sa a Darwin sa zasmial.

„Tréningom by som to nenazval,“ povedal a zívól si. „Na dnes končím. Majte sa hrdličky, idem spať.“ S nadvihnutým obočím som sledovala, ako odchádzal, a zároveň som premýšľala, čo sa mu stalo.

„Je mu dobre?“ spýtala som sa Dageny, no on sa uškrnul. „Inokedy si provokatívne reči neodpustí.“

„Netuším, je taký od rána. Ideš do hradu?“ Prikývla som. Bok po boku sme išli na hrad a pritom sme rozoberali, čo všetko sme za deň zvládli.

Keď som mu pred niekoľkými týždňami povedala, ako sú na tom moje city k nemu, trvalo nejaký čas, kým sa s tým zmieril. No keď sám zistil, že ďalej nemá cenu dvoriť mi, prestal sa tým zaoberať a správval sa tak ako predtým, keď sme spolu ešte nič nemali. Dokonca som ho pred niekoľkými dňami nachytala s peknou slúžkou v pivniciach.

Pre všetkých bolo najlepšie, že sa náš vzťah stal čisto priateľským, a ja som z toho mala radosť.

„Dnes som bol s Thaddeusom a pýtal som sa ho na novinky,“ povedal, keď sme vošli do hradu. „Vraj už onedlho znova vyrazíme.“

„Povedal aj kedy?“

„O tom rozhodne Salvon. My ostatní sme už dávno fyzicky v poriadku, no ide skôr o teba a Thaddeusa.“ Stisla som pery. „Teraz je otázka, či sa vaše zranenia naozaj uzdravili.“

„Neviem,“ odpovedala som a vošli sme do mojej izby.

„Ako to, že nevieš?! Si v pohode?“ spýtal sa a s rukami v bok som sa k nemu obrátila.

„Nemôžem tvrdiť, že sa nič nezmenilo... No nepovedala by som, že je to ako predtým.“

„Myslíš, že sa tvoje zranenia nevylicili dobre?“ spýtal sa a pozrel sa na moju nohu. Už som nekrívala a dokonca som si párkrát aj zabehala, no v noci ma stále budil pocit bolesti.

„Neviem, či to nie je len v mojej hlave,“ povzdychla som si. „Lekár mi hovorí, že by to malo byť v pohode, no ja sa tak necítim.“

„Skús sa o tom porozprávať s Thaddeusom, možno zažíva to isté,“ povedal a pomaly cúval z miestnosti. „Pôjdem. Tiež by som si dal sprchu.“

„S peknou slúžkou?“ spýtala som sa a on sa s rukou na dverách otočil.

„Haha, veľmi vtipné,“ povedal a s úsmevom na tvári odchádzal preč. Zvalila som sa na posteľ a zatvorila oči.

Za ten čas, čo som strávila na hrade, som si tu mnohých obľúbila. Najviac zo všetkých som sa spriatelila s Genevieve. Trávila som s ňou kopec času a boli to tie najlepšie chvíle. Spočiatku sa mi to zdalo zvláštne, vzhľadom na to, že ona bola princezná a ja členka kráľovskej gardy. No predsa sa z nás stali dobré priateľky.

„Nev, vstávaj!“ skríkol zrazu niekto. Keď som zdvihla pohľad, usmievala sa na mňa krásna princezná v žltých šatách a so starosťami na tvári.

„Práve som na teba myslela,“ povedala som ospalo a oprela sa o lakte. „Čo ťa ku mne privádza v taký neskorý čas, výsosť?“

„Shamar,“ povedala a ja som nechápavo nadvihla obočie. „Syn vojvodu, ktorý mal prísť z Goruugu!“

„Jasné, ten,“ plesla som sa po čele a posadila sa na posteli. „Myslela som, že kráľ s jeho návštevou nesúhlasí.“

„Nakoniec zmenil názor.“ Rozhodila rukami a začala sa prechádzať po izbe. „Čo mám robiť? Nemám veľa skúseností so šľachticmi. Budem za hlupaňu!“

V tej chvíli sa však zastavila a obrátila sa zase ku mne. „Potrebujem rozptýlenie.“

Vyšvihla som sa na nohy a vzdychla si. „Áno? A aké?!“

„Zaved' ma za svojimi priateľmi. Stále o nich hovoríš, ale nikdy si mi ich oficiálne nepredstavila.“

Pozerala som sa pochybovačne na ňu a nevedela som, či sa mám smiať.

„Sú to waldroni a bojovníci. Nie sú to dvorné dámy, s ktorými tráviš čas,“ pomykala som plecami. „Sú mimo tvojho okruhu ľudí, s ktorými sa môžeš rozprávať.“

„Práve preto ťa žiadam, aby si mi ich predstavila.“

Váhala som. Nemohla som predsa princeznú vziať medzi bojovníkov. To by sa určite Salvonovi nepáčilo, ak by sa to dozvedel. „Ja neviem. Nechcem mať-.“

„Prosím ťa,“ prevrátila očami. „Na čo sa tu hráš? Na etiketu ani pravidlá nekladieš dôraz.“

„V poriadku,“ vzdala som to. „Nechod' však za mnou neskôr s plačom.“

„Nepochybujem, že to bude omnoho lepšie strávený čas, ako byť zatvorená v izbe,“ povedala po ceste chodbou.

„Nebodaj sa ti nepáči štebotať s ostatnými dvornými dámami o najnovšej móde,“ podpichla som ju s úsmevom.

Prskla a odvrátila sa.

„Nie je s nimi taká zábava, ako s tebou. Keď sa chcem rozprávať o mužoch, zháčia sa a rozhovor okamžite nasmerujú na inú tému.“

„Sú nudné,“ podotkla som. „Musíš tráviť čas najmä s nimi. Ani sa nečudujem, že si nikdy so žiadnym mužom poriadne nehovorila.“

„Mám brata.“

„Ten ti sotva pomôže. Za muža ho teda fakt nepovažujem.“

„Dobre vedieť,“ ozvalo sa za nami a obe sme sa prudko obrátili. Za nami stál prelietavý, no stále pekný princ Drathien. Bol odo mňa starší a bol to princ, no to mi nebránilo v tom, aby som sa k nemu správala ako ku každému v jeho veku. „Drahá Nevaeh, čím som si zaslúžil takúto mienku?“

„Svojou existenciou?“ prehodila som a Genevieve sa zachichotala. Drathien sa len usmial a podišiel k nám.

„Sme priatelia, však? Môžeme si dôverovať,“ povedal a ja som sa k nemu zamračene obrátila.

„Čo chceš?“ spýtala som sa a vôbec som nedbala na etiketu či slušné správanie. Vedela som, že si to pri týchto dvoch môžem dovoliť. Dopo-

mohli k tomu incidenty, ktoré sa s princom prihodili a ktoré nám obom ukázali, že etiketa medzi nami nikdy nezaberie.

Pred pár týždňami som sa neskoro v noci vracala späť do svojej izby. Kvôli únave som zablúdila do časti hradu, v ktorej som nemala čo robiť, a nacytala som princa v chúlостivej situácii so šľachticnou. Takmer mi oči vyšli z jamiek. Ušla som, aby som nemala problémy, no bežal za mnou a snažil sa to nejakým spôsobom zahovoriť. Dokonca sa ma pokúsil presvedčiť, aby som sa k nim pridala.

Mala som sto chutí mu jednu streliť, no túto pohnútku som ovládla. Keď sme sa na druhý deň stretli, bolo to divné a neprijemné. Vlastne som ho ako naschvál stretávala častejšie, i keď predtým som ho sotva vídala. Stále sme sa na seba mračili, doťahovali sa a nakoniec sme všetku etiketu odložili bokom. Uvedomili sme si, že nebola potrebná.

„Shamar,“ povedal. „Otec mu dovolil prísť len v záujme udržania mieru a obchodných stykov. No nesúhlasí, aby sa k Genevieve čo i len priblížil.“

„Mám jej robiť strážcu? Za čo ma máš?!“ zvýšila som hlas a on sa zamračil.

„Nikto iný teraz nemôže.“

„Poveril tým teba, prečo by som mala robiť tvoju prácu?“ nahnevala som sa, no bol na to zvyknutý, a preto si len vzdychol.

„Áno, prečo sa ma chceš zbaviť?“ pridala sa aj Genevieve a obe sme založili ruky na hrudi.

„Ide o to, že máme problémy s povstalcami a ja ten problém musím vyriešiť,“ povedal, no stále som sa mračila, pretože mi to ako dôvod nestačilo. Povzdychol si a dodal: „Nemôžem sa starať ešte aj o ňu, keď mi bude prekážať.“

„Tak to ďakujem.“

„A ako dlho?“

„Len do zajtra, sľubujem. Nezdrží sa tu viac ako deň, a potom si ju už vezmem. No dnes mám plno stretnutí a ani jedno nemôžem vymeškať,“ povedal a ja som prikývla.

„Tak platí.“

„Vďaka, si naozaj úžasná,“ usmial sa a dal sa na odchod. S povzdychom som sa za ním pozerala a premýšľala, prečo vždy každému vyhoviem.

„Čo sa deje s povstalcami?“ spýtala sa Genevieve, no mlčala som. Nechcela som byť tá, ktorá jej to povie.

O povstalcoch, ktorí sa vzopreli proti kráľovi som začula už v kasárňach. O nich a ich úmysloch som však netušila nič. Nechcela som sa tým zaoberať. Všetko, čo sa v kráľovstve dialo, mi bolo úplne ukradnuté.

2

„Naozaj sa ideme najesť s waldronmi?“ spýtala sa Genevieve nadšene, keď som ju viedla cez kuchyňu do miestnosti určenej len pre bojovníkov.

„Áno, o takomto čase sú všetci tam,“ nevšímala som si prekvapené pohľady kuchárov a sluhov v kuchyni, okolo ktorých sme prechádzali.

„Nemôžem sa dočkať. Je to také vzrušujúce, nemyslíš?“ chytila ma za ruku a pevne mi ju zovrela. „Viem si predstaviť, čo by robil otec, ak by sa to dozvedel.“

„Ak chceš, môžeme sa otočiť a ísť sa najesť do tej tvojej prepychovej komnaty,“ obrátila som sa k nej. „Nemám s tým problém.“

„V žiadnom prípade. Toto bol môj nápad a túto príležitosť si nenechám ujsť,“ zavelila a potiahla ma ďalej. Usmiala som sa a prikývla. Už na chodbe som počula ich krik a smiech. Neprekvapilo ma to, pretože tam bolo vždy rušno. Bála som sa, ako na ňu zareagujú, no dúfala som, že nemajú v sebe toľko alkoholu, aby niečo pobabrali.

Keď sme vošli do miestnosti, hneď som si to namierila k Thaddeusovi. Dovtedy si nás nikto nevšimol, no zrazu miestnosť stíchla a všetci sa na nás pozreli.

„Pokoj,“ šepala som jej, keď mi stisla ruku a s náznakom strachu sa na mužov pozerala.

„Čo ti to, preboha, napadlo ju sem doviest’?!“ skričal zrazu Rudy, jeden z waldronov, ktorých som nemala v obl’ube. „Niežeby mi prekážalo, že ste tu, princezná.“

Prevrátila som očami.

„Neboj sa, tebe sa venovať nebude,“ žmurkla som na neho a niekoľko mužov sa zasmialo. Posadila som ju do lavice pred Thaddeusa a Clay, ktorí sa na mňa prekvapene pozreli. Genevieve sa žiarivo usmiala.

„Zdravím,“ povedala s úsmevom a Thaddeus nadvihol obočie.

„Princezná, aké milé prekvapenie,“ povedal a zazrel na mňa. „Smiem vedieť, prečo ste tu?“

„No Genevieve by rada-,“ začala som, no plesla ma po ruke.

„Chcela som sa s vami porozprávať,“ povedala a obaja sa na mňa pozreli.

„Čo som spravil?“ povedal hneď a Clay sa zasmiala.

„Určite niečo zlé,“ rypla si.

„Chcela som vás spoznať. Nevaeh o vás stále hovorí,“ povedala a Thaddeus sa zasmial.

„Neverte ničomu, čo táto povie. Nie je to pravda,“ žmurkol na mňa a ja som mu za to venovala úškrn.

„Chcela vás spoznať, tak som ju priviedla. A bol to v podstate príkaz, tak som nemala možnosť odmietnuť,“ povedala som s povzdychom.

„Ty by si tú možnosť určite našla,“ usmial sa a Genevieve očervenela.

„Tak sa predved’ a oslň ju svojím šarmom. Si výrečný...“ vysvetlila som a on sa na ňu pozrel.

„Je to princezná,“ šepol a pozrel na mňa. „Nemôžem sa s ňou predsa rozprávať ako s tebou.“

„Mne to neprekáža,“ vyhrkla Genevieve s prosbou v očiach. „Prosím, mám plné zuby dvorných dám a etikety. Aspoň raz by som sa chcela správať podľa toho ako chcem ja a nie ako mi povedia iní. Počula som veľa o waldronoch a ich cestách. Zaujíma ma, kde všade ste boli, čo ste zažili. Porozprávajte mi o tom,“ prosila a s Clay som sa pozrela s očakávaním na Thaddeusa.

„Tak dobre, ale zostane to medzi nami. Nechcem ani vedieť, čo by Salvon urobil, keby sa to dozvedel. Mám svoju hlavu veľmi rád,“ s dôrazom sa chytil za krk a Genevieve hneď prikývla. Nezaháľali a dali sa do reči. Vydýchla som si, pretože som si nevedela predstaviť, čo by som s ňou robila ďalej.

Takto sa zabaví aspoň na niekoľko minút.

„Ako si ju sem, preboha, dostala?! Počula som, že to má zakázané,“ spýtala sa Clay, keď sa nám tí dvaja prestali venovať.

„Nikto ma nezastavil,“ mykla som plecami. „Počuj, Drathien spomínal povstalcov. Stalo sa niečo v meste?“

„Hej, prepadli voz s daňami a vzali všetko zlato,“ povedala. Od prevrapenia som nadvihla obočie. „Ale nečudujem sa tomu, keď s nimi poslali len dvoch vojakov. Obaja sú mŕtvi.“

„Čo sa bude diať ďalej?! Kráľ o tom vie?“

„Kráľov hlavný radca Libero sa to pred ním pokúsil zatajiť. Lenže kráľ sa to dozvedel aj tak a sú z toho problémy.“

„Čo s tým chce robiť? Vraj o nich nikto nič nevie. Ako ich chcú nájsť?“

„Netuším,“ pomykala plecami. „No zdvojnásobujú stráže na hradbách a dokonca niektorých posielajú v noci do mesta. Majú vraj nejaké stopy, ale nič naozaj dôležité.“

„Myslíš, že použijú bojovníkov z kasární?“

„Je to dosť možné. Asi ich pošlú na miesta, kde ich bude treba,“ povedala a ja som prikývla.

Keď sa mi vylicčila noha, išla som sa prejsť do mesta. Chcela som sa nadýchať nejakého iného vzduchu, ako bol ten kráľovský. Pošťastilo sa mi a stretla som Eileen. Nikdy v živote ma nikto neobjímal tak tuho ako vtedy ona.

Strávili sme spolu hodiny v hostinci a len sa rozprávali. Povedala mi, že so Zairem vedeli všetko o turnaji. Stále sa na mňa usmievala a nemohla sa dočkať toho, keď mu všetko porozpráva, keď sa najbližšie vráti do mesta.

Pýtala sa ma na Westona. Spomenula mi, že odkedy sme odišli na záverečnú skúšku na hrad, nikto ho nevidel. Dokonca po ňom vyhlásili pátranie, no po pár dňoch ho vyhlásili za zbeha.

Čakala som to. Videla som jej v očiach, že sa oňho bojí. Dokonca uvažovala, či mu niekto neublížil alebo ho nezabil. Súcitila som s ňou, no nemohla som jej prezradiť, že to práve ja som mu povedala, aby ušiel. Také niečo nemohol vedieť nikto.

„A čo boje v Belkirgu?“ spýtala som sa, pretože aj to ma zaujímalo. Len si vzdychla a pokrútila hlavou.

„Viem toho málo. Stále niečo robím a nemám čas sa na takéto veci pýtať. Ale keby sa stalo niečo vážne, hneď by sa tá správa rozšírila. Takže sa niet čoho báť,“ povedala. Mala pravdu. Také veci by sa nepodariť utajiť.

Po našom návrate z Meteoronu sa so mnou veľmi nerozprávala. No naše spoločné chvíle v zdravotníckom centre spravili svoje a už nebola taká odmeraná ako predtým. Mala som z toho radosť, avšak nedávala som to najavo. Nechcela som tento pokrok pokaziť.

Odrazu ma niekto zdrapil za ruku a ja som vyletela prudko do vzduchu. Pozrela som sa na rozčúleného Aiden, ktorý ma ako vrece zemiakov vláčil pomedzi stoly až na chodbu, kde ma sotil o stenu.

„Ty si sa zbláznila? Prečo si sem priviedla princeznú?!“ skríčal na mňa a prebodával ma pohľadom.

Vzdychla som si a chytila sa za rameno, ktoré som si pri náraze do steny udrela.

„Pokoj, mám ju na starosti.“

„A prečo si ju priviedla sem?!“

„Pretože sa chcela rozprávať s Vami!“ zavrčala som na neho. „A okrem toho, je len s Thaddeusom. Keď neveríš mne, mohol by si aspoň jemu!“

„Nemá tu čo robiť!“ povedal a päšťou udrel do steny pri mne. Odtiahla som sa a nepriateľsky naňho zazrela. „Okamžite ju odtiaľto odveď, inak budeš mať problémy!“ povedal a otočil sa na odchod.

„Vyhrázaš sa mi?“ zavolala som za ním a on sa obrátil.

„Je mi úplne jedno, ako si to vysvetlíš! Okamžite ju odveď, inak sa s tebou porátam!“ povedal a odišiel. Nenávidela som, keď sa hádame. Nenávidela som, že sa na seba mračíme a vraždíme pohľadom. A takisto nenávidím *ten pocit*, ktorý pri ňom aj tak zakaždým cítim.

Otočila som sa späť k ostatným a išla za Genevieve. Vedela som, že ak neposlúchnem, naozaj budem mať problémy a tie som nechcela. Chytila som Genevieve za rameno a pritiahla si jej pozornosť.

„Musíme už ísť. Je neskoro,“ povedala som jej a ona smutne pozrela na Thaddeusa. Ten sa na ňu chlácholivo usmial.

„Tak dobre,“ povedala s povzdychom. „Ďakujem pekne za rozhovor,“ usmiala sa na Thaddeusa. Venoval jej svoj hviezdny úsmev a teatrálné sa poklonil.

„Bolo mi potešením,“ povedal a Genevieve sa pobrala ku dverám.

„Čo ste preberali?“ šepala som a on prevrátil očami.

„Somariny. To dievča naozaj nevie nič o tom, čo sa v okolí deje,“ povedal a Clay sa zasmiala.

„Čo sa stalo?! Prvá žena, ktorá nie je tvoj typ?“ zasmiala sa a začali sa spolu doberať. Nechala som ich a pobrala sa za Genevieve, ktorá ma čakala na chodbe.

„Tak? Ako to išlo?“ spýtala som sa a ona sa usmiala.

„Podľa mňa celkom dobre. Iba tak sme sa rozprávali. Prečo si mi ich nepredstavila skôr? Ten Thaddeus je naozaj zábavný,“ povedala, no iba som prevrátila očami a viedla ju s úsmevom preč.

Vrátili sme sa do mojej izby, kde sme na posteli preberali ženské veci – stále to isté dookola. Nedokázala som ju však vnímať, pretože som myslela na Aidenu.

Nemohla som pochopiť, ako sa náš vzťah mohol tak rýchlo zmeniť. Akoby sme sa len teraz spoznali a začínali spolu pracovať. Jednu moju časť to trápilo. Hlavne preto, že som toho dobrého Aidenu zažila.

A to som si nemyslela, že mi bude tak veľmi chýbať.

***

Večer som zaviedla Genevieve do jej komnaty a potom som sa vrátila naspäť. Moja opatrovateľská úloha bola splnená a konečne som si zas mohla robiť to, čo som chcela.

Vyšla som na balkón a posadila sa na múr, aby sa mi nohy hompálali vo vzduchu. Nadýchla som sa čerstvého vzduchu a pozrela na krajinu, ktorú osvetľoval iba mesiac. Sneh sa už roztápal a zostal len na niektorých miestach, kam sa nedostali snečné lúče. Zima už takisto nebola taká silná ako pred týždňami a vedela som, že sa blíži ku koncu. Bolo mi to ľúto, no bol čas, aby sa znova vrátila zeleň a rozkvitli kvety.

Hľadela som pred seba a premýšľala. Doteraz bolo nemožné odísť do mesta a zdržať sa, pretože som bola stále pod dohľadom lekárov a mu-

sela som sa zúčastňovať tréningu na vrátenie sily. Iba s Eileen som vtedy strávila pár hodín, ale to bolo všetko. Potrebovala by som viac času, aby som sa mohla porozprávať s Vaughnom.

Keď sme s Dagenom súhlasili, *alebo skôr sme boli donútení súhlasiť*, že s waldronmi vyrazíme na všetky cesty za Nástrojmi moci, Salvon nám prikázal, že o úlohe nemáme nikomu povedať – bola to prísne tajná misia. Ani všetci waldroni o nej netušili.

Vaughn bol iný. Tomu som to nielenže musela, ale vlastne aj chcela povedať. Najmä, ak som mala pocit, že on o Jazdcoch smrti vedel viac než ktokoľvek na hrade.

Keď mi už bola zima, vrátila som sa späť do izby. Nebola som unavená, preto som si ľahla na posteľ a zadívala sa na strop. Naozaj duchaplná práca, no bolo to lepšie ako spánok. Mohlo byť tak desať hodín a na takýto čas som zvyknutá nebola.

Vďaka Aidenovi som chodievala spávať niekedy o druhej v noci, takže som sa na ten čas naladila a nedokázala som inokedy zaspať.

Vtom sa otvorili dvere a začula som pohyb. No nezdvihla som hlavu, aby som sa pozrela. Ľahol si vedľa mňa na posteľ a vzdychol si.

„Teraz si sa vrátil?“

„Áno, bola to dlhá cesta,“ povedal Jaylen.

Asi pred týždňom odišiel do Belkirgu. Kráľ úlohou zistiť, ako to tam vyzerá, poveril jediného waldrona. Všetci na hrade hovoria o vojnách blížiacich sa k hraniciam a k mestu. Hlavne keď sme Salvonovi povedali o krajinách, ktoré sa tiež snažia získať Nástroje moci.

„Nenesiem dobré správy.“

„To som ani nečakala.“

„Bude to ťažké. Napadli Welmyr od západu a blížia sa vojská aj z juhu. Neviem, či vôbec vyrazíme na cestu,“ povedal a ja som k nemu obrátila hlavu.

„Dagen mi spomínal, že už sme dávno mali ísť.“ Obrátil sa ku mne. „Je pravda, že váhate kvôli mne a Thaddeusovi?“

„Nebudem ti klamať, no je to významný dôvod,“ vzdychol si. „Sily vás oboch sú pre túto úlohu veľmi potrebné, a preto si chceme byť istí,